

Ἀπὸ τῆ μάνα μ' ἔρχουμαι 'ς τοῦ δάσκαλου πηγαίνου
Λέσβ.

Ἐναν κορίτσ' ἀγάπησα, τίνος ἔν' πα 'κι ἀξέρω,
τὸν δάσκαλον ἐρώτεσα ἔναν χαμπάρ' νὰ παίρω
Πόντ.

Ἀπὸν δασκάλου ἤρταμι | νὰ σᾶς εὐαγγελίσουμι
(ἐκ καλάνδων) Λέσβ.

Ἦρταν κ' οἱ κινούργ' δασκάλ' | κ' ἔπιακαν τοῦ ρακονγιάλ'
Ἦπ. (Ἰωάνν.)

Ἀγίε μου Γιάννη Πρόδρομε καὶ δάσκαλε τοῦ γιοῦ μου
(ἐξ ἄσμ. λεγομένου «τὸ μοιρολόι τῆς Παναγίτσας») Ἄνδρ.

Γί'ω'καν τώρα κ' οἱ δασκάλ' | σὰν πονδίκια 'ς τοῦ βακάλ'
Ἦπ. (Ἰωάνν.)

Ἡ μάνα πῶχει τὸν -ι- νίγιο τὸν μονοκανακάρη
τοὺν ἔλουζιν, τοὺν χτένιζιν, 'ς τοῦ δάσκαλου τοὺν στέλνει
Μακεδ. (Δαμασκ.)

Τὸ παιδάκι μου τὸ ρούσο | θὰ τ' ἀλλάξω, θὰ τὸ λούσω,
θὰ τὸ στείλω 'ς τὴ δασκάλα, | νὰ εἶν' καλύτερο ἀπὸ τ'
ἄλλα
(βαυκάλ.) Πελοπν. (Ἦλ.)

Μωρὲ μικρό, μικρούτσικο καὶ πολυχαιδεμένο,
ποὺ σ' ἔλουζε ἡ μάνα σου, 'ς τὸ δάσκαλο σὲ στέλνει
Ἦπ. (Κωστάν.)

Ἐχω τὸ νοῦ μου δάσκαλο, τὸ χέρι μου μελάνι
Πελοπν. (Παιδεμέν.)

Ἐσὺ σὲ δάσκαλο δὲν πᾶς, τὰ λόγια ποῦ τὰ ξέρεις;
αὐτόθ.

Βρῦσες, δανείσ'τε με νερό, δασκάλες μοιρολόγια
(ἐκ μοιρολ.) Πελοπν. (Καρυόπ.)

Νὰ κάμης γιὸν γραμματικούς, δασκάλες δυχατέρεις
Πελοπν. (Δρυάλ.)

Δασκάλισσα, δασκάλισσα, σκόλασε τὴν Ἑλένη,
γιατ' εἶναι Σαββατόβραδο καὶ ἡ ψυχὴ μου βγαίνει
Πελοπν. (Κόκκινα Λουρ.) || Ποίημ.

Δάσκαλος γίνε, ἀλήθεια, ἂν ἤρως εἶσαι
Κ. Παλαμ., Καημοὶ λιμνοθάλ., 65. 2) Ὁ καλῶς γνωρί-
ζων τέχνην τινὰ καὶ δυνάμενος νὰ διδάσκη ταύτην, ὡς ὁ δι-
δάσκων τὸν χορόν, τὴν μουσικὴν, τὸ ράψιμον, τὸ κέντημα,
ὁ κουρεὺς, ὁ κτίστης, ὁ ξυλουργὸς καὶ ἐν γένει πᾶς τεχνίτης
σύνθηθ. Δάσκαλος τοῦ χοροῦ - τῆς μουσικῆς. Δασκάλα τοῦ
πιάνου - τοῦ κεντήματος - τῆς κοπτικῆς - τοῦ ραψίματος
σύνθηθ. Τοῦτος ἔδ' δάσκαλος τῆς γουλιᾶς (=τῆς δουλειᾶς)
Κύπρ. Εἶνι καλὸς αὐτός 'ς τ' ραφή, γιατί' εἶχι καλὸ δάσκα-
λου (ραφή = ράψιμον) Στερελλ. (Ἀχυρ.) Δασκάλα 'ς οὐλα
τ'ς! 'Σ' τοὺν ἀργαλειό, 'ς τοῦ ζύμουμα, 'ς τοῦ φαί, 'ς τοῦ
γλυκό! αὐτόθ. β) Ὁ ἐπιστήμων, ὁ εὐρυτέρας μορφώσεως
ἄνθρωπος, ὡς ὁ ἱατρός, ὁ δικηγόρος, ὁ συμβολαιογράφος,
ὁ λογιστής Ζάκ. Κεφαλλ. Κρήτ. Μακεδ. 3) Ὁ σύμβουλος, ὁ
ὁδηγὸς πρὸς τὸ καλὸν ἢ τὸ κακὸν κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ. κ.ά.):
Ἐχει καλὸ δάσκαλο καὶ τὸν δασκαλεύει κοιν. Καλὸ δάσκαλου
εἶχis, ἀλλὰ δὲν τοὺν ἄκ'σις Στερελλ. (Αἰτωλ.) Μοῦ 'κανε δὴ
δασκάλα καὶ μοῦ 'λεγε βῶς δὲ γάνει νὰ κουβεδιάζω τσι γει-
τόνους μου Κρήτ. Εἶνι δάσκαλους 'ς τὰ χαρτιά, 'ς τ' γλι-
ψιά, 'ς τοῦ χουράφ, 'ς τ'ς γ'ναίκis! Στερελλ. (Ἀχυρ.) Ἐχ'-
νι καλὸ δάσκαλου τὰ πιδηγιά σ', Ν'κόλα! (ἐνν. κάποιος μεγα-
λύτερος ὁ ὁποῖος τὰ συμβουλεύει εἰς τὸ κακὸν) αὐτόθ. Ἐχουμι
κὶ δασκάlis 'ς τοῦ χουργιό μας τώρα! (δηλ. γυναῖκας ποὺ
μὲ λόγια παρασύρουν εἰς ἀκολασίαν τὰ κορίτσια) αὐτόθ. 'Σ'
ἀβούτο τὴν δουλείαν κᾶτιναν δέσκαλον ἔχει Τραπ. || Φρ.
Κὶ αὐτὸς δάσκαλος μοῦ 'κόπηκε (θέλει νὰ μὲ συμβου-

λεύσῃ) Πόντ. || Γνωμ. Ἡ πεῖνα εἶναι κακὸς δάσκαλος Πε-
λοπν. (Μελιγαλ.) Συνών. δ α σ κ α λ ε υ τ ή ς. 4) Μεταφ.,
ὁ σχολαστικὸς, ὁ παραβλέπων τὴν οὐσίαν καὶ ἀσχολούμε-
νους μὲ ἀσημάντους λεπτομερείας σύνθηθ. Σὰ δάσκαλος κά-
νει. Εἶναι ντίπ δάσκαλος σύνθηθ. Μὴν εἵμαστε καὶ τόσο δα-
σκάλοι, δὲ μᾶς παίρνει ἡ ὥρα Ἀθῆν. Μπίτι δάσκαλος! Σῦρ.
Καημένε, 'λότυπα δάσκαλους εἰσι! (ὀλότυπα = ὀλοτελῶς)
Λέσβ. || Φρ. Ἐχει μυαλὸ σὰ δάσκαλος Ἰόνιοι νῆσ. || Γνωμ.
Ὅπως καὶ νὰ ρωτήσῃς, θὰ σοῦ πῇ, μὰ ὁ δάσκαλος τί ξέ-
ρει; αὐτόθ. Ἄν τότε βγάλῃς ἀπὸ τίς φυλλάδες του τὸ
δάσκαλο, ἓνα χαιβάνι μένει (χαιβάνι = ζῶον) αὐτόθ.
Ἐναχ χρόνον δάσκαλος, σαράντα χρόνους πελ-λὸς (=
τρελλὸς) Κύπρ. Ἄν δὲν ὑπῆρχε δάσκαλος, οὐδέβ βλα-
κίστερον ἱατροῦ αὐτόθ. Ὁ νοῦς τοῦ δασκάλου πᾶς 'ς
τὴν καθέδραν ξερανίσκει αὐτόθ. 5) Ὁ ἱερεὺς, ὡς τελῶν
παλαιότερον χρέη διδασκάλου Ἀμοργ. Α. Ρουμελ.
(Καβακλ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σαρεκκλ. Σηλυβρ. κ.ά.)
Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Συνασσ. Φερτ.) Κεφαλλ. Κύπρ.
Λέσβ. Πόντ. (Ἰνέπ. Κερκασ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Χίος
—Λεξ. Βλαστ. 273: Καλὴ μέρα, δάσκαλε, μετάνοια (χαι-
ρετισμὸς πρὸς ἱερέα) Χίος. Δάσκαλι, ν' ἀνοίξουμι τ' μου-
ροῦ μ' τοῦ μνημόρ' Λέσβ. Σ'κουθῆτι, πιρνάει ἡ δάσκαλους!
Καβακλ. Δᾶσκαλε, ἔλα μ' ἐφτάς με ἀδικίαν (μ' ἐφτάς με =
μὴ μοῦ κάμῃς) Τραπ. Παππᾶ, γάσκαλε, παππᾶ! —Εἶνδα
χέλεις, γιέ μου; (ἐκ παραμυθ.) Κυπρ. Ἀτήα τῆαι κᾶνένα
φαλμόδ, δάσκαλε! (ἀτήα = πήδησε, δηλ. παράλειψε) αὐ-
τόθ. Πβ. Μαχαιρ. 1,572 : (ἐκδ. R. Dawkins) «ἐποῖκταν
μεγάλην δυναστείαν καὶ παραβουλίαν νὰ σκοτώσουν ... τὸν
δάσκαλόν σου, τὸν λειτουργὸν τοῦ θεοῦ». || Ἄσμ.

Σώπα, σώπα, δάσκαλέ μου, μὴν τ' ἀκούσῃ ἡ γειτονιά
καὶ τὸ 'ποῦνε τοῦ Δεσπότη καὶ σοῦ κόψη τὰ μαλλιά
Ἀμοργ. β) Ὁ ἱεροκῆρυξ Λέσβ. γ) Ὁ ἱεροψάλτης Θράκ.
(Ἀδριανούπ. Σαρεκκλ.) Κρήτ. (Νεάπ.): Ψηλὰ πῆρε τὸν ἡχο
ὁ δάσκαλος κ' ἐκακάρισε Νεάπ. 6) Ὁ γηραιὸς βοῦς Λέσβ.
7) Θηλ., ἡ σύζυγος τοῦ διδασκάλου πολλαχ. καὶ Πόντ. (Ὁφ.
Τραπ.) Τσακων.: Ὑστιρ' ἀπὸν 'ν ἱκκλησιὰ μᾶς πῆρι ἡ δα-
σκαλίνα ἱπίσκιν' 'ς τοῦ σπίτι τ'ς Ἦπ. (Κουκούλ.) Τί
φτεῖάν'ς, κυρὰ δασκαλίνα; Ἦπ. (Ζαγόρ.) Ἐπαδρεῦτῃ τὸ
δάσκαλο κ' εἶναι τώρα κυρὰ δασκάλα Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)
Τῶαι τὰ γυναικα τοῦ δασκάλου δασκὰ β' ἔμ' 'αοῦντε τῶαι τὰν
ἄβα δασκὰ β' ἔμ' 'αοῦντε (καὶ τὴν γυναῖκα τοῦ διδασκάλου
δασκάλαν τὴν λέγομεν καὶ τὴν ἄλλην, τὴν πραγματικὴν,
δασκάλαν τὴν λέγομεν) Τσακων. β) Ἡ μήτηρ τοῦ διδασκά-
λου ἐκ φιλοφρονήσεως Πόντ. γ) Ἡ ἀμνὰς Πελοπν. (Μα-
νιάκ.) δ) Ἡ γηραιὰ προβατῖνα Κῶς: Πῆρα λ-λίον γριάς, μ-μ'
εἶναι δασκάλα τσ' ἔθ' θὰ μαρεῦδζεται. Ἐσφάξαμ μιάδ
δασκάλα. 8) Κατὰ πληθ., οἱ δ α σ κ α λ ε ς, παιδιὰ παι-
ζομένη ὑπὸ μικρῶν κορασίδων, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μία παρι-
στάνει τὴν διδασκάλισσαν αἱ δὲ ἄλλαι τὰς μαθητρίδας Κύπρ.

Ἡ λ. ὡς ἐπών. πολλαχ. καὶ ὑπὸ τὸν τύπ. Δασκάλου
Κάσ. Ὡς α' συνθετ. ἐπωνύμων, οἷα τὰ Δασκαλογιάννης,
Δασκαλογιόργης, Δασκαλομανόλης κ.ά.δ. Κρήτ. Ὡς το-
πων. ὑπὸ τοῦς τύπ. 'Σ τοῦ Δασκάλου Ἀμοργ. Πελοπν.
(Λαγκάδ.), Τοῦ Δασκάλου ἡ Φυτεῖα Πελοπν. (Ἄρν.
Ζελίν.) 'Σ Δάσκαλου τοῦ Νιρὸ Μακεδ. (Ἐμμ. Παππ.),
Γράβα τοῦ Δάσκαλου Ἦπ. (Φιλιάτ.) 'Σ τ'ν Πέτρα τ'
Δασκάλ' Θεσσ. (Μεγαλόβρ.) Ὁ Ἀγρός τῆς Δασκάλας
Πάρ. (Λεῦκ.)

δασκαλοσσί τό, ἐνιαχ. δασκαλονσσί Ἦπ. (Κουκούλ.)

Ἐκ τῶν οὐς. δ α σ κ α λ ο ς καὶ σ ό ι.



Οικογένεια που ανέδειξε διδασκάλους ἐνθ' ἄν.: *Εἶν' ἀπὸ δασκαλοῦσσί αὐτὴ καὶ θὰ βρῇ κἀν' ἄν' δάσκαλον νὰ πάρ' Ἦπ.* (Κουκούλ.)

δασκαλόσπιτο τό, Πελοπν. (Καλάβρυτ.) δασκαλόσπ' του Ἦπ. (Κουκούλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. δάσκαλος καὶ σπῖτι.

1) Ἡ οἰκία τοῦ διδασκάλου Πελοπν. (Καλάβρυτ.) 2) Ἡ οἰκογένεια ἐν εὐρείᾳ ἐννοίᾳ ἐν μέλος τῆς ὁποίας εἶναι δάσκαλος Ἦπ. (Κουκούλ.): *Ἦπ' τοῦ χονεργιό μας εἶνι καὶ τρία δασκαλόσπ'τα π' στέκουν καλά.*

δασκαλούδα ἡ, Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Πελοπν. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. δάσκαλος καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -οῦδα.

1) Ἡ μικρὰ τὴν ἡλικίαν ἢ τὸ σῶμα διδασκάλισσα Θράκ. (Ἀδριανούπ.) 2) Ἡ μαθήτρια Πελοπν. (Οἶν.)

δασκαλούδι τό, Βιθυν. (Κατιρλ.) Δαρδαν. (Σίγ.) Ἦπ. (Ἰωάνν. κ.ά.) Κέρκ. (Ἀργυράδ.) Πελοπν. (Ἀχαΐα Βαλτεσιν. Βασαρ. Βούρβουρ. Δάρα Ἀρκαδ. Ἦλ. Καλάβρυτ. Κυνοῦρ. Οἶν. Πιτσᾶ Τριφυλ.) Προπ. (Κύζ.) — Δ. Λουκοπ., Ὑφαντ. Ἐνδυμ. Αἰτωλ., 135 — Λεξ. Πρω. Δημητρ. δασκαλούδ' Ἀλόνν. Εὐβ. (Ἀγία Ἀνν. Ἀκρ. Λιχάς) Ἦπ. (Ζαγόρ. Κουκούλ. Πάπιγκ. Ραδοβύζ.) Θεσσ. (Τρίκερ. κ.ά.) Θράκ. Ἰμβρ. Μακεδ. (Γαλάτιστ. Λακκοβ. Πάγγ.) Σάμ. Στερελλ. (Ἀγίος Κωνσταντ. Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Γραν. Καρπεν. Ναύπακτ. Ὑπάτ. Φθιώτ. Φωκ. Φτελ.) δασκαλούδι Θράκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. δάσκαλος καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -οῦδι.

1) Δασκαλάκι 1, τὸ ὅπ. βλ., Λεξ. Πρω. Δημητρ. 2) Δασκαλάκι 3, τὸ ὅπ. βλ., Ἀλόνν. Βιθυν. (Κατιρλ.) Δαρδαν. (Σίγ.) Εὐβ. (Ἀγία Ἀνν. Ἀκρ. Λιχ.) Ἦπ. (Ζαγόρ. Ἰωάνν. Κατσανοχ. Κουκούλ. Πάπιγκ. Πλαίσ. Ραδοβύζ.) Θεσσ. (Τρίκερ κ.ά.) Θράκ. Ἰμβρ. Κέρκ. (Ἀργυράδ.) Μακεδ. (Γαλάτιστ. Λακκοβ. Πάγγ.) Πελοπν. (Ἀχαΐα Βαλτεσιν. Βασαρ. Βούρβουρ. Δάρα Ἀρκαδ. Ἦλ. Καλάβρυτ. Κυνοῦρ. Οἶν. Πιτσᾶ Τριφυλ. Προπ. Σάμ. Στερελλ. (Ἀγίος Κωνσταντ. Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Γραν. Καρπεν. Ναύπακτ. Ὑπάτ. Φθιώτ. Φωκ. Φτελ.) — Δ. Λουκόπ., ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: *Τοῦ πιδί μ' εἶνι δασκαλούδ' καὶ πάει 'ς τοῦ σκουλεῖου τ' μὴ πλάκα καὶ κονντύλ' Αἰτωλ. Οὐλα τὰ πιδιά γέν'τι δασκαλούδια, καὶ τὰ πρὸ πουλλά, σὰ μυγαλώσ'νι, σπονδάζ'νι Σάμ. Πῆγι (ἐνν. ὁ δάσκαλος) ἰκδρομὴ μὴ τὰ δασκαλούδια Ἀγίος Κωνσταντ. Τὰ δασκαλούδια πηγαίνανε ἀραδιασμένα 'ς τὴν ἐκκλησίᾳ Δάρα Ἀρκαδ. Βαρεῖ ἢ καμπάνα νὰ πᾶνε τὰ δασκαλούδια 'ς τὸ σκολεῖο αὐτόθ. Ἐρχεται ὁ δάσκαλος μαζί μὲ τὰ δασκαλούδια Ἦπ. Ὁ δάσκαλος βρῖσκει καμμιὰ φορὰ τὸ διάβολό του ἀπὸ τὰ δασκαλούδια του Τριφυλ. Δασκαλούδια εἰστε 'σεῖς ἢ βάσανο; Κατσανοχ. Ἀκοῦς φωνές τὰ δασκαλούδια; Ἀλόνν. Πόλ'σι δάσκαλους τὰ δασκαλούδια, ὦρα καὶ 'μεῖς νὰ πᾶμι σπῖτ' Ἀγία Ἀνν. Γύρ'σαν τὰ δασκαλούδια καὶ 'ρχόνταν ἀπ' τοῦ σκουλεῖο Αἰτωλ. Ἦταν πέντ' ἐξὶ δασκαλούδια καὶ πετροβολάγανε τ'ς μυγαλιές Ἀκρ. Τὰ δασκαλούδια μ' χάλασαν τοὺν κῆπου Φθιώτ. Δὲν δρέπσι νὰ κλέβ'ς τὰ ξένα μῆλα, εἰσι καὶ δασκαλούδ'! αὐτόθ. Σὰ νὰ 'σι δασκαλούδ' κονκινιῖς Λιχάς. Μὲ τί χαρὰ καὶ τί περηφάνεια κρεμάει τὴ μαρούδα τὸ δασκαλούδι (μαρούδα = ἡ μαθητικὴ σάκκα) Δ. Λουκόπ., ἐνθ' ἄν. || Φρ. *Τ' ἀλόγου σου εἶσαι δάσκαλος γιὰ τὰ δασκαλούδια* (δηλ., μὴ μοῦ κἀνης ἐμένα τὸν δάσκαλον τ' ἀλόγου σου = τοῦ λόγου σου) Κατσανοχ.*

|| Παροιμ. *Κατὰ τὸ δάσκαλο καὶ τὰ δασκαλούδια* (λέγεται προκειμένου περὶ τῆς ἐπιδράσεως τῶν διδασκάλων ἐπὶ τῶν μαθητῶν, καί, γενικώτερον, περὶ οἰασδήποτε ἐπιδράσεως ἐμπειροτέρου ἀτόμου ἐπὶ ἀπειροτέρου) Μακεδ. (Πάγγ.) κ.ά. Συνών. παροιμ. *Κατὰ τὸν Μαστρο-Γιάννη καὶ τὰ κοπέλια του.* Συνών. *δασκαλοπαίδι 2, δασκαλούλι, μαθητούδι, σκολεῖο, σκολιταρούδι.*

Ἦλ. καὶ ὡς ἐπόν. ὑπὸ τύπ. Δασκαλούδης Μακεδ. (Πρώτ.)

δασκαλούλα ἡ, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. δασκαλάδι τῆς ὑποκορ. καταλ. -οῦλα.

Ἡ διδασκάλισσα, θωπευτικῶς, πολλαχ.

δασκαλούλι τό, ἐνιαχ. δασκαλούλ' Μακεδ. (Βόιον Δασοχώρ. Καταφύγ. Λιτόχ. Σίτ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. δάσκαλος διὰ τῆς ὑποκορ. καταλ. -οῦλι.

Δασκαλούδι 2, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: *Πόσα δασκαλούλια εἶνι φέτου 'ς τοῦ σκουλεῖο; Μακεδ. (Δασοχώρ.) Τί ὦρα τ' ἀπουλνᾷ ἢ δάσκαλους τὰ δασκαλούλια; αὐτόθ. Σκόλασαν τὰ δασκαλούλια; Μακεδ. (Λιτόχ.) || Ἄσμι.*

Ἐχουν καὶ τοὺς παππᾶδες τοὺς μαζί μὴ τ'ς λαϊκοὶ τοὺς, ἔχουν καὶ τοὺς δασκάλοι τοὺς μαζί μὴ τὰ δασκαλούλια Μακεδ. (Σίτ.)

δασκαλοφέρνω Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. δάσκαλος καὶ τοῦ ρ. φέρνω, περὶ τοῦ ὁποίου ὡς β' συνθετ. βλ. Γ. Χατζιδ., Ἀθηνᾶ 22(1910), 252.

Ὁμοιάζω πρὸς διδασκαλον διὰ τὴν σχολαστικότητα.

δασκαλοχώρι τό, ἐνιαχ. δασκαλουχώρ' Ἦπ. (Κουκούλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. δάσκαλος καὶ χωρίο.

Τὸ χωρίον τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τόπον καταγωγῆς πολλῶν δημοδιδασκάλων ἐνθ' ἄν.: *Ἰδῶ 'ς τοῦ Ζαγόρ' εἶνι θυὸ δασκαλουχώρια Κουκούλ.*

δασκαλωσύνη ἡ, Σίφν.—Γ. Ψυχάρ., Ρωμαίικ. Θέατρ., 82 Π. Βλαστ., Κριτικ. ταξίδ., 91 — Λεξ. Βάιγ. Πρω. Δημητρ. δασκαλωσύνη Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. δάσκαλος καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ωσύνη. Ἦλ. καὶ εἰς Βλαχ.

1) Τὸ ἐπάγγελμα τοῦ διδασκάλου Πόντ. (Οἶν.) Σίφν. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: *Ὁ Τριαντάφυλλος ἠπαράτησε τὴν δασκαλωσύνη Σίφν. Συνών. δασκαλική, δασκαλική. 2) Ἡ μόρφωσις Λεξ. Βάιγ. 3) Ἡ σχολαστικότης Γ. Ψυχάρ., ἐνθ' ἄν. Π. Βλαστ., ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: *Εἶδα κάπου πὼς μὲ τὴν ἴδια τὴ δασκαλωσύνη μᾶς κατηγοροῦνε ἄξιαφνα καὶ γιὰ τὸ σχολεῖο Γ. Ψυχάρ., ἐνθ' ἄν. Μὲ τὴν καθαρεύουσα καὶ τὴ δασκαλωσύνη γυρεύουμε νὰ φτιάσουμε ἱστορίᾳ καὶ ἔθνος Π. Βλαστ., ἐνθ' ἄν.**

δασμόβιος ἐπίθ. λόγ. πολλαχ.

Ἐκ τῶν οὐσ. δασμός καὶ βίος.

Ἐπὶ βιομηχανίας, ἐμπορίου ἢ ἄλλων οἰκονομικῶν ἐπιχειρήσεων, ὁ μόνον λόγος τῶν ἐπιβεβλημένων δασμῶν βιώσιμος.

δασμολόγηση ἡ, λόγ. σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ ρ. δασμολογῶ.

Ἡ ἐπιβολὴ δασμοῦ, ἢ πρᾶξις τοῦ δασμολογεῖν (βλ. δασμολογῶ).

